

cas semblant vulgui inquirir una llauna per illenta que sia. Tot lo més que en arreplega al final, son uns quants aplaudiments complimentosos, i aquell Ah! característic del ¡gracias a Deu que ja ha acabat!

Previngut d'aquest bon sentit, retindrè l'entusiasme que'm domina al construir aquest parlament, que si m'entretenia en donarme'l gust de parlar de coses de Sant Celoni i dels bons records que'n tinc, estic segur me tindrian en retret el ferhos anar a dinar tart.

Prou m'hauria agradat fer gala d'erudit, comensant desde la fundació d'aquesta vila en aquest sot deleitós, al peu del altivol Montseny i Montnegre, banyat aquest tros de paradís, per La Tordera, el Riquer i el Partagás.

O be, no prenentho de tant lluny agotant fama d'historià, desde quan tot això era bosc reial, lloc predilecte dels inolvidables comptes catalans de la Catalunya plena, i del fet tràgic dels dos germans comptals, qu'encare recorda el Sal't de Gualba.

També podia comensar de més aprop, per exemple del temps dels nostres vesavis, quan Sant Celoni ja era vila de valua i s'honorava amb el sot-nom de *Carrer de Barcelona* qu'era el títol que'n més estima se tenia per qui'l donava i qui'n rebia la distinció, i a n'aquest punt explicar com i perquè va néixer aquí el Ball de Gitanas fins arribar en allò de «Si pe'l Ball de Gitanas té vols divertí Cap a Sant Celoni tens de vení»

cantat en un esclat d'humorisme dels trempats fills de la vila d'aquella època.

¡Si n'explicaria de coses! Mes, encare que agrades a molts, i a mi sobretot, qui ens assegura que'l crit d'¡Ep, que l'escudella es refreda! d'algun impacient, no'ns tornés a la realitat del temps limitat que tenim. Si n'hi hagués alguns de aquets impacients que me'n dubto vist la espectant atenció de tant nombrós públic els demanaré un xic de resistència *escoltadora*, perquè, en aquest instants la necessito da debó. Considereu que quedaria malament amb mi mateix, si havent pujat a n'aquesta presidència, deixés de donar un toc, encare que sigui rapidament, al Teatre de nostre Terra, ja que tots sabeu que per amor a ell vareig venir a n'aquesta vila a resistir un llarg i injust desterro.

En primer lloc un tribut al inolvidable fundador del Teatre Català, En Frederic Soler (Pitarra). Deixeu-me recordar-lo aquí mateix, quan ell venia als istius a reposar de les campanyes teatrals del hivern. Era en aquella època, en que jo, jovenet de primera volada escrivia un esplay que volguent semblar un vers deya:

«Els meus amors de ciutat
se'ls han endut a montanya,

tot sovint hi pujaré
a donalshi una besada.
tot sovint hi pujaré
que l'una i l'altre m'agradan.»

Alashoras, cada cop que venia a complir aquesta promesa, no perdia ocasió, si sabia que'n Pitarra era aquí, d'anar a disfrutar de sas finas descriptives i pintorescas conversas, allà a Campins en la casa en qu'estiuejava, i a n'aquella *Font del tall de la llangonisa* que'n deya ell perquè aquest era l'obsequi predilecte que feya a quants amics el visitavan.

I havent parlat d'En Pitarra, encare que sols sigués per gratitud, no puc passar per alt, al degà dels nostres autors, per sort supervivent encare, col·laborador inseparable de l'obra del Teatre Català i entusiasta defensor meu en afers teatrals En Conrat Roure, al que havent produhit obras patriòtiques com Pau Clarís, treballà amb tant acert la nota festiva en aquella festiva època d'or de las Aucas de redolins qu'es venian a *quarto* cada una, amb els seus 48 redolins explicant la Vida i fets d'algú que es una de las sevas xiroyas parodies, col·laborada amb el seu company Pitarra, al principal personatge en un moment en que's trova en peill de vida, li fa exclamar en contrast humorístic:

«¡I qu'és la vida a la fi
si ja de viurer m'afarto!
¡Qu'és la vida! si per un quarto
venen la de Don Crispí!»

I complimentat amb En Conrad Roure, me ve en el camí de la gratitud; al tre nom que no sols va lligat amb las mevas coses de teatre, si que també, fortament amb las d'aquesta terra, En Josep Feliu i Codina. El més gran comediograf que'n aquella època enlairà la escena catalana, el que fins tingué talent sobrer per anar a enriqueir la de fora casa. Ell s'inspirà en aquesta Vila i sos contorns pera produhir verdaderas joyas. En la tragèdia *Lo Rabadà* aquí desenrotllà las sevas històriques escenas. En la *Bolva d'or* anomena als vehins de Sant Celoni. *El Mas Perdut* es inspirat en la santa virtut del treball d'aquestes pagesias. *Cofis i Mofis*, te per escenari aquesta vila, retreu diferents vegades Gualba i La Batlloria, i fa que aquells genials actors, glòria nostra, qu'és digueren Lleó Fontova i l'Iscler Soler, vinguessin aquí en día de mercat a plasmar aquells deliciosos tipos, el primer el del trapaçer gitano anomenat *Platxeria*, i l'altre el del candorós senyor Josep, personatges que a centes vegades feren reviurer damunt las taulas del Romea.

I per fi, aquella genial obra *El Nuvi*, qu'ell no pogué veurer estrenar, guarda en cartera els vuit anys últims de la seva vida, per regatejar-li els empresaris el decorat d'un segon quadre al segon

acte, qu'ell, com m'havia dit en repetidas ocasions, considerava imprescindible. També aquesta bella obra hi té acció important un dels boscos d'alsines suzeras del velhí Montnegre.

Considereu doncs, si es just no hagi passat per alt a un geni tant enamorat de les nostres coses, i que l'últim acte de la seva vida sigué, per voluntat pròpia, la defensa lluminosa i sensata, davant del Tribunal Suprem de Justícia, de la causa amb qu'és vegé venjatívament perseguit el que avui té l'alta honra de dirigirvos la paraula.

I are un esforç últim d'atenció, que'l necessito per arribar al final, i dirvos avans perquè havém tingut el pensament de fer Humorístics aquets Jocs Florals.

Els hi hem fet perquè ho hem cregut un deure. Perquè nosaltres som d'aquells que, si a n'el mon no hi hem pogut venírehi a gastar quartos, en cambi hem tingut la sort de venírehi a escampar bon humor i n'havém sigut fervents sacerdots de la sana alegria, la que plau al cor, la que sens xavacanería esclata als llavis, aquella que prefereix l'esprit franc, qu'endolceix més la vida, i que no es pot conseguir encare que t'ho aconsellesin estrenyent amb la má un feig de bitllets de banc, o te'n fesis amb ellas unas fregas al pit.

Els hem fet *Humorístics*, perquè poguessin deixar per uns moments els assumptes terroristas, la qüestió del Marroc i tantas facecias que'ns pertorban la imaginació d'un cap de dia a l'altre.

Construhim alegria perquè el mon en té molta necessitat. Complim un'altra missió. Ja'n te prou de coses destructores la humanitat mateixa. Are un ilamp que't mitj parteix, are un doll d'aigua que t'ofega, are un terratremol que s'ho emporta tot al engrós, (1) are un foc que et socarrima, are una torsada de peu que et posa en perill de no poguer presidir uns Jocs Florals (2).

«¡No cal si no!» (3).

.....

(1) L'orador ho descriu amb tant entusiasme que fins li sembla que s'inicia un mohiment sísmic sota els seus peus. Es el tablado que branda una mica.

(2) Rigurosament històric. Quinze dias avans del dia de la festa un accident casual li torsa el peu, posant-li en un estat que veu difícil poguer anar a complimentar el càrrec. Afortunadament tres dias avans se inicià ràpida millora i ja'l tenim allí tranquil complint el seu comés i esperant el que puga presentar-se... que ja veurán que no triga gaire.

(3) ¡Carracatatrec!... En aquest instants la meitat del tablado devanter se'n va abaix. I, au, per escotilló tots cap al fosso. Las autoritats avall, i l'orador